

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

POP 2015

POPAGANDA

My Year In Pop

Τρία κορίτσια και τρία αγόρια από τη συντακτική ομάδα της Popaganda σταχυολογούν τους λόγους που το 2015 θα τους μείνει αξέχαστο.

31.12.2015

Λ Ι Ν Α Ρ Ο Κ Ο Υ

– **Η συλλογή διηγημάτων Γκιακ του Δημοσθένη Παπαμάρκου.** Για μένα προσωπικά ήταν μεγάλη η χαρά που το πρώτο ανάγνωσμα του 2015 ήταν το συγκλονιστικό “Γκιακ”. Και γιατί το λέω αυτό; Μα γιατί ο Παπαμάρκος δημιουργεί ανθρώπους ωμούς, γυμνούς, ένα με το χρώμα και τη λάσπη, χωρίς κανένα φίλτρο ηθικής (ακριβώς δηλαδή όπως κάνει η μεγάλη λογοτεχνία), ζώα ιδρωμένα που ζουν και πεθαίνουν, ζώα της φύσης, δηλαδή αυτό που κατά βάθος είμαστε όλοι μας. Μεγάλη χαρά ήταν και η συνέντευξη που του πήρα τον Φεβρουάριο και είχε τον προφητικό τίτλο «Ο Δημοσθένης Παπαμάρκος θα συζητηθεί όσο κανείς άλλος Έλληνας λογοτέχνης μέσα στο 2015».

– **Το τελευταίο επεισόδιο του Mad Men.** Το Mad Men τελείωσε όπως ακριβώς έπρεπε να τελειώσει, με συνέπεια στον πάντα βαθιά υπαρξιακό, αληθινά συγκινητικό και γνήσια κυνικό χαρακτήρα του. Με μια σκηνή, αυτή της ομαδικής συνεδρίας, που συνοψίζει όλη την υπαρξιακή αγωνία του Ντον Ντρέιπερ, και τη δική μας περί αποδοχής καθώς και μια τελευταία σκηνή που κλείνει σαρκαστικά στο μάτι σε όσους ξέρουμε ότι όσο γρήγορα και να τρέξουμε ποτέ δεν θα καταφέρουμε ποτέ να ξεφύγουμε από τον εαυτό μας. Ο Παναγιώτης Μένεγος σε ένα πολύ ενδιαφέρον κείμενό του με τίτλο «Τα αγόρια που αρνούνται να μεγαλώσουν» έγραψε χαρακτηριστικά «από την στιγμή που ο Ντον άρχισε να πέφτει, κάθε επεισόδιο άρχισε να γίνεται ντιβάνι ερασιτεχνικής (αυτο)ψυχανάλυσης». Εγώ πάλι σαν

κορίτσι λέω ότι τώρα πια μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι το Mad Men δεν ήταν παρά ένα ποίημα για τη μοναξιά.

– **Το διήμερο του Plissken στις 5 και 6 Ιουνίου.** Δεν θα σας πω περί συγκροτημάτων και μουσικών επιδόσεων επί σκηνής άλλωστε αυτά τα έχουν καταγράψει ήδη έτεροι Propagandistes που το κατέχουν καλύτερα το άθλημα από μένα. Άλλωστε εγώ έφτασα αργά το βράδυ της πρώτης μέρας για να αντικρίσω σαν πρώτη εικόνα τον Squarerusher με την μάσκα του και να σκεφτώ κατευθείαν «γίναμε». Έχω συγκρατήσει όμως τον κινηματογραφικό Andy Scott, τον αέρινο Jaako Eino Kalevi, το stand της Propaganda που μάζεψε όλο τον καλό τον κόσμο, τις ατελείωτες ταραντινικές συζητήσεις κι εκείνο το αεράκι που φυσούσε τόσο όσο χρειαζόταν για να μας παίρνει τα μυαλά και τα φουστάνια.

– **Η Σκυριανή Βόλτα, χάρη στην οποία ανακάλυψα ένα απίθανο νησί.** Δεν είχα ξαναπάει στην Σκύρο. Με αφορμή τη Σκυριανή Βόλτα βρέθηκα καλεσμένη του δήμου Σκύρου και του Βασίλη Καλλίδη και πέρασα ένα 48ωρο από αυτά που δεν ξεχνιούνται. Επική ασταμακαρονάδα εν πλω, βουτιά σε νερά που σε κάνουν να θυμάσαι ότι μικρή έλεγες «όταν μεγαλώσω θα γίνω αστερίας», συγκλονιστικό ξινοτύρι που ακόμη όταν το σκέφτομαι γεμίζει το στόμα μου σάλιο και εκείνη η απίθανη κινηματογραφική σκηνή που ενώ νομίζεις ότι δεν αντέχεις να φας άλλο σου έρχεται μαζί με το τσίπουρο και κρίταμο και απλά τρως και πίνεις και νιώθεις το αλάτι πάνω στο δέρμα σου, τον ήλιο μέσα σου και τη θάλασσα παντού, να σε πλημμυρίζει και να την πλημμυρίζεις. Σκύρο, σε αγάπησα και θα σου ξανάρθω.

– **Η παράσταση Άπνοια, σε ένα διαμέρισμα κοντά στο Πεδίον του Άρεως.** Η παράσταση Άπνοια της ομάδας Nova Melancholia αποτύπωσε με σκληρό, τρυφερό, αληθινό τρόπο την υλική και φαντασιακή μας πραγματικότητα με υλικά τις διαφημίσεις των 80s, το λάστιχο του ψυγείου, τις καταγιστικές ερωτήσεις αναγνώρισης, τα κείμενα του Μάριου Ποντίκα, μια βεράντα, τους δίσκους βινυλίου, τον ήλιο που δύει, τους εαυτούς μας. «Οι κρίνοι σου αρέσουν; Τα τριαντάφυλλα; Οι γλαδιόλες; Ποια λουλούδια σου αρέσουν; Τα γαρύφαλλα; Οι μπιγκόνιες; Οι ορτανσίες; Ποια θεατρική παράσταση έχεις δει τελευταία; Τι μουσική ακούς; Βρίζεις; Στον Θεό πιστεύεις; Αν επιτρέπεται, τι ψηφίζεις; Όταν έχει ξαστεριά, σου αρέσει να κοιτάς τον ουρανό; Σ' αρέσει να λες ανέκδοτα; Ρώτα με εσύ τώρα, ότι θέλεις». Άπνοια, η ζωή μας γλιστράει στους τοίχους, τις βεράντες και στο παρκέ. Εσύ πόσες ερωτήσεις αντέχεις;

– **Ο εκδοτικός οίκος Αντίποδες, που έχει κλείσει μόλις ένα χρόνο ζωής.** Στους Αντίποδες έχουν κλείσει μόλις έναν χρόνο ζωής κι έχουν να παρουσιάσουν έργο που άλλοι εκδοτικοί βλέπουν ακόμη στα όνειρα τους. Ο Κώστας Σπαθαράκης και Θοδωρής Δρίτσας στις αρχές του 2015 μου εξηγούσαν «Πρέπει να βγάλουμε τη δική μας κανονικότητα για να μπορούμε να συζητάμε σαν άνθρωποι και όχι αποστειρωμένα και βαρετά, λες και όσοι ασχολούνται με το βιβλίο είναι μια ομάδα perd και αποκομμένων από τη ζωή ανθρώπων». Φαίνεται ότι τα κατάφεραν βγάζοντας βιβλία όπως το «Γκιακ» του Παπαμάρκου, το «Το φάντασμα του Αλεξάντρ Βολφ» του Γκαζντάνοφ, το «Βένουσμπεργκ» του Καρακίτσου και τα «Αυτόματα» του Περούλη. Και είναι μόλις στην αρχή.

– **Η Cookoouaya, η πιο σοφή κουζίνα της πόλης.** Γεννήθηκε λίγο πριν μπει το 2015 και μέσα στη χρονιά που σε λίγο τελειώνει κέρδισε το στοίχημα του να είναι το καλύτερο εστιατόριο της Αθήνας. Τα καλύτερα πιάτα της πόλης, συγκλονιστικές δημιουργίες από την παρέα των Νίκου Καραθάνου, Περικλή Κοσκινά, Σπύρου και Βαγγέλη Λιάκου και Μάνου Ζουρνατζή. Το παρέα δεν το λέω διόλου τυχαία, οι άνθρωποι είναι φίλοι μεταξύ τους, θα τους

δεις, αν είσαι πολύ βραδινός τύπος να τα πίνουν παρέα -μετά που κλείνει το μαγαζί- σε κάποια μπάρα. Είμαστε τυχεροί που εκεί μπορούμε να απολαμβάνουμε πιάτα όπως το συγκλονιστικό μοςχαρίσιο διάφραγμα με πουρέ απόμανιτάρια και άγριο μαύρο ρύζι ή το απίθανο ριζότο με τρούφα, φουντούκι και Νιώτικο κεφαλοτύρι.

– **Η επιστροφή του Φοίβου.** Γύρισε στην παλιά του γειτονιά. Όχι ο Μαζώ αλλά ο Φοίβος που επέστρεψε στο σπίτι που μεγάλωσε για να ηχογραφήσει κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους του πατρικού του το πιο «ενήλικο» δίσκο του. Τρυφερότητα, χιούμορ, συνεχείς ποπ αναφορές, μια αίσθηση προσδοκίας ανάμεικτη με απολογισμό παρελθόντος, οι πιο έξυπνοι στίχοι της ελληνικής δισκογραφίας, μια «Κική» νέα και γνώριμη, Φοίβος δηλαδή. Κι όλο αυτό επισφραγίστηκε με τον καλύτερο τρόπο σε μια βραδιά στο Gagarin, με σωστές δόσεις συγκίνησης, ενθουσιασμού, χαράς και συναισθηματικής ανάτασης. Φοίβο, μαζί μεγαλώνουμε.

– **Το facebook του Κώστα Κουτσολέλου.** Πάντα ήταν δυνατό το facebook του γιατί πάντα ήταν δυνατό το χιούμορ του. Νομίζω όμως ότι το 2015 ήταν η χρονιά που έγινε το μεγάλο μπαμ στη δημοτικότητά του ίσως γιατί υπηρετεί πια ένα συγκεκριμένο κόνσεπτ. Ο εναλλακτικός αποτυχημένος ηθοποιός-σκηνοθέτης που βάζει κατά πάντων αλλά κυρίως ειρωνεύεται το ίδιο το μέσο που χρησιμοποιεί για να πει πολύ απλά αυτό που πολλοί σκεφτόμαστε «δεν χρειάζεται να γράφουμε περίπλοκα ευφυή ποιητικά στάτους. Ένα "ΘΕΛΩ ΚΑΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ ΘΑ ΠΕΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ" αρκεί». (Να πάτε να δείτε και καμιά παράστασή του, θα χρειαστεί να ταξιδέψετε μέχρι το Μπαγκλαντές της Χαλκοκονδύλη αλλά αξίζει τον κόπο, πιστέψτε με).

– **Τα δυο πάρτι για τα δύο χρόνια της Propaganda.** Το πρώτο έγινε στα headquarters τον Σεπτέμβριο. Ξεκίνησε με τη λογική να μαζευτούν πέντε φίλοι αλλά τελικά μαζεύτηκαν πολλοί περισσότεροι. Ποτά, χορός πάνω στο γραφείο, πολλές αγκαλιές, κεράκια που έσβησαν και η σκέψη όταν έφυγα κατά τις 5 παρά το πρωί «Θεέ μου, πώς θα δουλέψουμε ξανά εδώ μέσα; Δεν έμεινε τίποτα όρθιο». Κι όμως ξαναδουλέψαμε. Και μετά Θεσσαλονίκη και Αθήνα, στα δύο μεγάλα πάρτι, που εκεί ήσασταν, είδατε τι έγινε, δεν χρειάζεται να προσθέσω τίποτε άλλο πέρα του ότι ακόμα μαζεύω δυνάμεις για το επόμενο μεγάλο Propaganda πάρτι. Μην με κοιτάτε έτσι, δεν έχω ιδέα πότε θα γίνει.